

de Pr. Mihai-Andrei ALDEA



În Vechiul Testament s-a prevestit despre Leul din Iuda, Cel care va jefui Iadul de pradă sa, Cel care va mânca popoarele dușmane Lui, va sfărâma oasele lor și va săgeta pe toți vrăjmașii Săi. Această viziune a lui Mesia ca Împărat puternic și pedepsitor, ca Împărat Judecător și Mare Stăpân este, din păcate, aproape ștearsă din gândirea și viața creștinilor de azi. Bolnavi de pietism și de lașitatea murdară a celui care pupă tălpile străinilor și își snopește frații, cei mai mulți dintre cei care își spun azi creștini au uitat că sunt ostașii Împăratului împăraților. În numele unei umilințe doar cu numele creștină și al unei toleranțe izvodite de Satana ei calcă neîncetat peste jertfele Sfinților lui Dumnezeu ca să se poată bucura cât mai mult de plăcerile păcatului. Trufia de a părea smerit este doborâtă numai de aceea de a nu lăsa pe alt creștin să pară mai mare, să aibă dreptate, să fie mai duhovnicesc. În asemenea ocean de cumiței mai toate vocile cântă la unison până și imnurile răzvrătirii împotriva sistemului, așa cum îi învață sistemul, fără cea mai mică înțelegere a absurdității gestului. Și curajul câtorva creștini care mai știu în ce cred este spurcat îndată și în primul rând de „frații întru Hristos”, cu vorbe ca „trufie”, „bravadă”, „lipsă de smerenie” și altele mai rele, uitându-se cu totul de viața și mărturia sfinților din primele veacuri. Uitând și astupându-și urechile la glasul lui Hristos, Cel care a tot zis, „Îndrăzniți!”, „Nu vă temeți!”, „Dacă pe Mine m-au prigonit și pe voi vă vor prigoni. În lume necazuri veți avea, dar îndrăzniți! Eu am biruit lumea!”. Cumiței vor o mărturie lașă, la firul ierbii, sau chiar sub el dacă se poate, un ascunziș de cârțiță oarbă, ce iese din ascunzișuri numai noaptea și nu se aude niciodată. Hristos însă, ce ne cere și ne poruncește? Uimitori! (pentru „cumiței”)

Voi sunteți lumina lumii! Nu poate cetatea din vârf de munte să se ascundă, nici nu aprind oamenii făclia s-o pună sub obroc ci în sfeșnic, să lumineze tuturor celor din casă. Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât văzând faptele voastre cele bune să slăvească pe Tatăl vostru cel din ceruri!

Nu cumițenie tâmpă! Nu ascunziș din care se iese doar când nu e primejdie! Ci mărturisire deplină și neîncetată, prin lupta noastră împotriva patimilor și păcatelor. Și, la nevoie – după a Sa înțelepciune ivită – și prin cuvânt. Dar întâi prin războiul cel greu împotriva lanțurilor răutății care înrobesc sufletul. Asemenea lui Hristos, creștinul trebuie să fie și miel, dar și leu! Demnitatea fiului de Împărat se cere de la fiecare creștin. A duce războiul cel cumplit dinlăuntru este poruncă sfântă și prima lucrare ce ni se cere. Doar din aceasta poate ieși lucrarea cea bună în afară! Dar asta nu vor să înțeleagă și să primească cei care ascund

Împăcarea cu păcatul prin fardurile groase ale pietismului și așa-zisei toleranțe – toleranța fiind alt nume al desfrânării, după cum „casă de toleranță” este alt nume al bordelului. Ei sunt întâi lipsiți de iubire față de propriul suflet, pe care nu luptă cu adevărat să-l elibereze din stăpânirea răului. Și, lipsiți de iubire față de ei înșiși, cum ar putea avea adevărata iubire față de ceilalți? Doctorul care dă medicamente amare este pentru ei un sadic, iar chirurgul care taie părțile putrezite un mutilator și un criminal. „Iubirea este”, strigă ei în cor, „să spui bolnavului că e bine să fie bolnav, să numești bolile diversitate și să tolerezi infecțiile și putrefacția”. Lași gata să lovească în cei care iubesc, dar supuși în fața celor stăpâniți de ură, ei sunt oricând pregătiți să facă rău în numele binelui și să se lepede de Hristos în numele lui Dumnezeu. Dacă ar putea, ar astupa cu plumb încins gurile mărturisitorilor, explicând apoi că fac aceasta din iubire pentru cei „afecțați” de cuvintele mărturisitorilor. Dar dragostea pe care ei pretind să o răspândească este doar o otrăvă ale cărei culori se schimbă între sentimentalismul ieftin și fățarnic și ura iezuito-luterană față de cei de altă părere. Năuciți și chiar înspăimântați de acești înșelați-înșelători creștinii de rând se sfiesc să mai fie creștini, să mai trăiască și să mărturisească Adevărul – deși fără trăirea și mărturisirea Adevărului nici nu ne putem numi creștini.

Și totuși mai sunt păstori!

Mai sunt din cei care își pun viața pentru turma lui Hristos!

Chiar într-un veac de apostazie fățarnică, zisă „cuminție”, mai sunt cei care pot ridica glas de leu – și blând și cutremurător de puternic totodată – întru mântuirea lumii!

Așa au fost sfinți mărturisitori ca Valeriu Gafencu, Sofian Boghiu, Daniil Sandu Tudor, Ilie Cleopa și mulți, mulți alții.

Așa a fost uimitorul părinte Gheorghe Calciu-Dumitreasa, cu o mărturie zguduitoare în inima unei puteri satanice.

Așa a fost minunatul Valeriu, Bartolomeu Anania, Leul Ardealului, cel care a știut să țină fruntea sus în vârtoarea unui ev dement și laș.

Și, care, după toți cei dinainte, a plecat și el acum în ceruri, să se bucure pentru totdeauna de lumina Stăpânului său, Leul din Iuda, Iisus Hristos, pe care cu atâta dăruire l-a slujit.

Cât de măreață a fost chiar și umbra Leului din Ardeal, în chiar iarna vieții sale! Câtă putere a știut să adune din puterea Stăpânului! Asemenea tărie a avut glasul său încât străpungea și cele mai împietrite inimi! Și unde nu a răsunit! Pe sălile Sinodului sau în bisericile Transilvaniei, în aule și amfiteatre, pretutindeni unde Cuvântul putea fi rostit, cu vreme și fără de vreme.

Și câtă dulceață a avut cântecul său! Din Rotonda plopilor aprinși până în cântecul Mioriței

ananiene, din diortosiri până în predici, rostirea românească cea mai frumoasă a răsunat neînceta în scrierile sale! Dragostea sa pentru Neamul Românesc nu a fost doar cea a omului simplu ci, deodată, neexclusiv, și cea a cărturarului adevărat și artistului înăscut.

Greșeli? Desigur a avut!

Dar a avut și o tărie de a și le duce cu adâncă demnitate. Nu expunându-le în false confesiuni publice, alimentatoare de trufașă și mincinoasă umilință și tăietore de pocăință, nici ascunzându-le fricos, cu lăcomia de a părea ce nu este. Ci doar purtându-le, purtându-le mereu, ca pe o cruce firească, firească și proprie, cu o bărbăție tare și plină de eroism. Și, prin aceasta, dând încă o mărturie – sau mai multe – despre felul în care se cuvine creștinului să își ducă în lume și cele bune, și cele rele: cu demnitate, cu tărie, cu mult curaj și cu înțelepciune. Și cu ochii ridicați mereu, dincolo de zări, către Cerurile cele veșnice.

Într-adevăr, a fost un leu. Un om care, deși părea foarte liniștit atunci când îngrijorările și certurile erau prea mărunte, se ridica deodată cu o putere uimitoare atunci când credea că este într-adevăr nevoie. Atunci se schimba deodată și își arăta acea tărie, acea putere, care a impus de-a lungul a aproape 90 de ani chiar și vrăjmașilor săi. Și totdeauna de-a lungul acestor ani a avut, lucru atât de rar și de prețios în aceste vremuri de „cumințenie” tâmpă, a avut curajul părerii proprii, asumată până la capăt.

Dar acum a plecat de aici! Leul din Ardeal a plecat la Leul din Iuda! Și câtă măreție și frumusețe este în această întâlnire, nu se poate, aici, spune. Din slava Leului din Iuda a izvorât slava Leului Ardealului, iar Leul Ardealului și-a închinat slava sa Leului din Iuda. Iar Cel care slăvește pe cei ce îl iubesc, primește în lăcașul Său ceresc pe unul care L-a iubit și L-a slujit cu o tărie și o demnitate rară, un adevărat ostaș al Său, un adevărat ucenic al Său.

Voi sunteți lumina lumii! – ne strigă și ne poruncește Hristos, înălțându-se măreț peste genunile Cosmosului și Timpului. În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți! Eu am biruit lumea!

Și în ceata celor care au luptat cu adevărat spre a împlini această poruncă sfântă s-a adăugat, iată, deplin, până la capăt, și Înaltul Bartolomeu Anania.

Cel care a fost un stâlp al Bisericii și o lumină pentru mulți s-a mutat la Ceruri. Lumina sa nu s-a stins, ci s-a mutat. Și de aceea, pentru foarte mulți dintre noi, creștinii mai slabi, este greu de zărit. Obișnuți să avem privirile în jos – deși făgăduim adesea că vom avea inimile sus, către Domnul – nu suntem învățați să deslușim așa cum se cuvine luminile cerești. Sfinții ultimilor ani, de la Valeriu Gafencu, Daniil Tudor sau Ilie Lăcătușu până la Ilie Cleopa, Gheorghe Calciu ori Sofian Boghiu, lumini minunate ale lui Hristos, prea puțin luminează sufletele noastre. Și nu pentru că nu ar străluci cu multă putere, ci pentru că privirile noastre nu se înalță așa cum se cuvine. Poate ne trezim! Poate învățăm să ne ridicăm ochii și mai ales inimile către Domnul! Acolo, alături de tronul Său, vom vedea și luminile adevărate ale Neamului Românesc. Nu lucirile înșelătoare ale înșelaților care se dau mari și luminați în această lume, o clipă, înainte de a se prăbuși în genunile întunericului nesfârșit. Ci luminile sfinte și veșnice ale celor care L-au urmat pe Hristos, după a lor putere, plinită fiind lupta lor de atotputernicia Dumnezeuului Om. Ale celor care, prin ascultarea față de Mielul-Leu, prin

statornicia în ucenicia față de Acesta, prin jertfa și jertfele vieții lor, au izbutit să zidească, neîncetat, România Cerească. Adevărata Românie, a martirilor și eroilor, a călugărilor și mirenilor trăitori, a curajoșilor mărturisitori români ai Credinței lui Hristos Iisus. Alături de Tronul Fiului lui Dumnezeu strălucește această Românie Veșnică, în care s-a așezat de acum și Leul Ardealului, Bartolomeu Anania.

Veșnică să îi fie pomenirea! *Sursa text:* [**Asociația pentru cultură și educație Sfântul Daniil Sihastrul**](#)